

Søren Krarup (DF):

Jeg har i et par år haft fornøjelsen af at være medlem af Danmarks Radios bestyrelse og har derfor haft lejlighed til at følge det, det foregår i Danmarks Radio. Jeg må tilstå, at jeg ikke før har oplevet en udsendelse som den, der hedder »Den hemmelige krig« lavet af hr. Guldbrandsen, der utvetydigt for enhver nøgtern iagttagelse fremstår som ren propaganda til fordel for en bestemt opfattelse af situationen i Afghanistan og i Danmark. Det vil nemlig sige en kritik af det regeringsflertal, der har deltaget i aktionen i Afghanistan.

Jeg vil godt spørge statsministeren som pressens minister: Er det ikke i virkeligheden, når man møder en så grov propaganda, en pligt for pressens ministre at gøre opmærksom på, at det er utroværdigt, det er falsk, det er forløjet, og det vil sige altså bede om, at der kommer sandhed ind i forholdet? Er det i virkeligheden ikke pressens ministers pligt at sige det?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jo, ubetinget. Jeg mener, at det ikke blot er en ret, men en pligt for statsministeren såvel som for andre ministre at påpege, hvis der bringes forkerte oplysninger.

Det er ubegribeligt for mig, at venstrefløjen i ramme alvor vil afskære ministre fra at deltage i den offentlige debat, vil afskære ministre fra at kunne påpege, når der begås faktuelle fejl. Det er ubegribeligt, at det virkelig kan være venstrefløjens standpunkt.

Må jeg i øvrigt sige til hr. Søren Krarup, at de angreb, vi har set, jo ikke blot er på det, som hr. Søren Krarup kaldte regeringskoalitionen. Sandheden er jo den, at Socialdemokraterne og De Radikale også stod bag beslutningen om at sende soldater til Afghanistan.

Det, vi bagefter har set, er i virkeligheden den ene omgang efter den anden af kritik fra socialdemokratisk og radikal side ikke blot mod regeringen, men mod de soldater, der har opereret i Afghanistan, for de oplysninger, vi har videregivet, er jo baseret på oplysninger fra soldaterne. Så kritikken mod regeringen er i virkeligheden en kritik mod soldaterne.

Søren Krarup (DF):

Jeg får lyst til også at stille et spørgsmål i forbindelse med, at forsøget på at finde sandheden frem af oppositionen bliver kaldt for en kampagne. Jeg må jo tilstå, at det at søge sandheden, det at søge kendsgerningerne vanskeligt kan

kaldes en kampagne, men tværtimod er en sandhedssøgning.

Men så vil jeg godt stille et spørgsmål, som måske kan være lidt groft, men i al enkelthed alligevel skal stilles: Er det, hvilket ministeren allerede har været inde på, troværdigt, når Danmarks Radio opererer med hr. Frank Aaen som medarbejder?

Kl. 13.50

Jeg står jo her med Nyhedsavisen, der fortæller om, hvordan hr. Frank Aaen har spillet med i udarbejdelsen og fremsættelsen, hele lanceringen af den kampagne, filmen er udtryk for. Jeg står også her med den artikel fra Berlingske Tidende den 31. juli 2005, hvor Mette Herborg fortæller om hr. Frank Aaens tidligere beritter i Afghanistan. Og jeg vil godt i al korthed spørge statsministeren: Er hr. Frank Aaens deltagelse i det spil her ikke ensbetydende med en dyb utroværdighed, som betyder, at hele kampagnen fra Guldbrandsens side falder til jorden?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jo, jeg må sige, at hr. Frank Aaens meget tætte medarbejderskab i fremstillingen af denne film jo kun understreger, at det er ren politisk propaganda, og jeg synes jo ærlig talt også, at jeg er nødt til at gentage, at det burde have givet anledning til, at alarmklokkerne begyndte at ringe rundt omkring, bl.a. hos Socialdemokraterne, som altså imidlertid har valgt at gå i alliance med den yderste venstrefløj i denne sag i stedet for at gennemskue, hvad det egentlig er for motiver, der har ligget bag hele det her projekt.

Formanden:

Så er det hr. Troels Ravn for et sidste spørgsmål.

Troels Ravn (S):

Jeg har af statsministerens svar på mine spørgsmål forstået, at det ikke er regeringen, der i denne sag har et problem, men at det er Danmarks Radio, og at der er tale om politisk propaganda. Men jeg har ikke fået et præcist svar på, hvorfor statsministeren så ikke vælger at følge sagen helt til dørs gennem en afgørelse i Pressenævnet, og hvorfor statsministeren så dermed stiller sig selv til dommer over, hvad en uafhængig public service-nyhedsstation kan formidle af informationer.

Og så også endelig: Hvad er egentlig forskellen på, at statsministeren under Muhammedkrisen indtog det i øvrigt meget fornuftige standpunkt ikke at ville kommentere, hvad den dan-